

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Mgr. P. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem na Poříčnickém právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, čj. MPSV-UM/23993/15/9S-HMP, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 43Ad 1/2016, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 8. 7. 2016 podaným u Krajského soudu v Praze se žalobce (dále „navrhovatel“) domáhá určení lhůty podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Jeho konkrétní požadavek spočívá „*v urychlení rozhodnutí ve věci týkající se mimořádné okamžité pomoci; uvádí, že je nezbytné jednat bezodkladně a je výsměchem správních orgánů, že se věc vleče od r. 2008, a intenzivně je žádána od r. 2012.*“

Návrh byl postoupen krajským soudem Nejvyššímu správnímu soudu dne 18. 7. 2016 s vyjádřením, z něhož se podává, že žaloba napadla soudu dne 8. 1. 2016, poté, co mu byla postoupena Městským soudem v Praze (kterému napadla dne 7. 12. 2015). Ve věci soud vyzval dne 26. 2. 2016 žalovaného k podání vyjádření; toto soud obdržel dne 8. 3. 2016, nicméně správní spis z důvodu souběžně probíhajícího přezkumného řízení byl soudu postoupen až dne 10. 6. 2016. Soud zaslal poté navrhovateli vyjádření žalovaného, současně mu zaslal poučení a žádost o vyjádření souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání; tuto písemnost se podařilo navrhovateli doručit až 28. 6. 2016, na to reagoval dne 8. 7. 2016 podáním, v němž vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím bez jednání a současně uplatnil návrh na určení lhůty.

Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti uvedené krajským soudem ze soudního spisu, přitom shledal, že mají ve spise oporu.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl k závěru, že soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout.

Jak již zdejší soud několikrát ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům. V této souvislosti je třeba konstatovat, že nelze přihlížet k průtahům, které navrhovatel zmiňuje ze strany správních orgánů, neboť tyto nelze krajskému soudu nikterak přičítat. Je, resp. bylo na navrhovateli, pokud řízení před správními orgány trvalo nepřiměřeně dlouho, bránit se k tomu určenými právními prostředky obrany ve vztahu k nečinnosti správních orgánů, např. po vyčerpání procesních prostředků obrany přípustných v řízení před správními orgány žalobou proti nečinnosti (§79 soudního řádu správního).

Žaloba navrhovatele napadla soudu 8. 1. 2016. Nelze pominout, že podle § 56 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly. Podle citovaného ustanovení soud projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná.

Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup soudu dospěl k závěru o neoprávněnosti podaného návrhu, neboť dobu, po kterou se navrhovateli dosud nedostalo rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou. Vycházel přitom ze své konstantní judikatury a přihlédl zejména k tomu, že na věc navrhovatele nedopadá režim § 56 s. ř. s..

Doba, po kterou se navrhovateli dosud nedostalo rozhodnutí, nepředstavuje porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako

oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu